

РЕШЕНИЕ

№ 10232

гр. С., 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.
като разглежда докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20221110134054 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/ срещу В. К. Ж., ЕГН *****, с която е предявен установителен иск с правно основание чл. 422, във връзка с чл. 124 от ГПК и съобразно разпоредбата на чл. чл. 415, ал. 1 от ГПК с искане съдът да се произнесе с решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 2 773,48 лв.- главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г. и 416,93 лв. мораторна лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 02.02.2022 г., както и сумата от 63,14 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва за забава върху главниците, считано от 18.02.2022 г. и лихва в размер на 11,82 лв. за периода от 01.07.2019г. до 02.03.2022г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч. гр.д. № 8541/2022 г. по описа на СРС, 154 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответника в качеството му на потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 ЗЕ е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди, по отношение на следния имот – апартамент, находящ се в /адрес/, с аб. № 304384. В исковата молба се сочи също, че за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., ищцовото дружество доставило топлинна енергия на насрещната страна, но ответникът не е заплатил дължимата за това цена в размер на 2 773,48 лв.- главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г. и 416,93 лв. мораторна лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 02.02.2022 г., както и сумата от 63,14 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2021 г., и лихва в размер на 11,82 лв. за периода от 01.07.2019г. до 02.03.2022г., ведно със законната лихва за забава от 18.02.2022 г. до окончателното плащане. Поради това ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение за посочените суми, като било образувано ч.гр.д. № 8541/2022 г. по описа на СРС, 154 състав. Районният съд уважил заявлението, като издал заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника, като разпоредил същият да заплати на заявителя претендираните суми. В законоустановения двуседмичен срок от връчване на препис от заповедта, длъжникът е

депозирал възражение срещу дължимостта на претендираните суми, предвид което са предявени установителните искове.

Ищецът сочи също, че за процесния период действали Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от /фирма/ на потребители в гр. С., приети с Решение от 2016 г. на ДКЕВР. В раздел IX от Общите условия бил определен реда и срока, в който купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, а именно: в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача. С оглед така установения срок за плащане, ищецът счита, че насрещната страна по договорното задължение е изпаднала в забава по отношение на задължението си за заплащане на паричната сума. Поддържа, че услугата дялово разпределение е извършвана през процесния период от /фирма/, с което дружество за целта бил сключен договор съгласно чл.112 г, ал.1 от ЗЕЕ /чл. 139а ЗЕ/.

Искането е съдът да се произнесе с решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сума в размер на 2 773,48 лв.- главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г. и 416,93 лв. мораторна лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 02.02.2022 г., както и сумата от 63,14 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2021 г., и лихва в размер на 11,82 лв. за периода от 01.07.2019г. до 02.03.2022г., ведно със законната лихва за забава от 18.02.2022 г. до окончателното плащане, за които суми била издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр. дело № 8541/2022 г. по описа на СРС, 154 състав.

След изпълнение на процедурата по връчване на исковата молба е постъпил отговор от ответника. Със същия оспорва исковите претенции по основание и размер. Съгласно константната практика на ВКС прави възражение тригодишна погасителна давност за вземанията на ищеца за периода от 18.02.2018 г. до 18.02.2019 г.

Третото лице – помагач /фирма/ изразява становище за основателност на исковете.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Като писмено доказателство по делото е приет нотариален акт № 186, том I, рег. № 3099, дело № 73/2012 г., съставен от нотариус П.Т., от който се установява, че ответникът В. К. Ж. е придобил собствеността върху следния недвижим имот – апартамент № 70, находящ се в гр. С., /адрес/.

Представено е заявление-декларация от 20.09.2012 г., подадено от В. К. Ж. до ищцовото дружество /фирма/, с което е отправено изявление за откриване на индивидуална партия за процесния имот апартамент № 70, находящ се в гр. С., /адрес/.

По делото е представен протокол от ОС на етажните собственици в жилищната сграда, находяща се в гр. С., /адрес/, от който е видно, че е взето решение за сключване на договор с /фирма/, като е представен и списък на етажните собственици, живущи в процесната жилищна сграда.

От Договор № 1426/31.10.2001 г. се установява, че за сградата в режим на етажна собственост, находяща се на адрес: гр. С., /адрес/, е възложено на /фирма/ да достави и монтира термостатни вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия, както и да извършва индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, вкл. издаване на обща и индивидуални сметки.

Видно от представения договор № Д-О-67/03.06.2020 г., ищецът е възложил на /фирма/ да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

Представени са съобщения към фактури за ежемесечното начисление на доставена топлинна енергия за процесния период.

Приети са Общи условия за продажба на топлинна енергия на битови абонати от /фирма/ на клиенти в град С. (ОУ-2016г.), одобрени от КЕВР, в сила от 10.07.2016 г.

По делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи със задачи, формулирани в исковата молба, които съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно изготвени. От заключението на съдебно-техническа експертиза се установява, че количеството на топлинна енергия за абонатната

станция, находяща се на адрес гр. С., /адрес/ се измерва и отчита съгласно Закона за енергетиката от средство за търговско измерване – общ топломер, монтиран в абонатната станция. Топломерът се отчита от служители на /фирма/ в началото на всеки месец по електронен път чрез преносим терминал, с който се снимат показанията на топломера в 0.00 часа на първо число от месеца. Съобразно Наредба за топлоснабдяването № 16-334/06.04.2007 г. през целия исков период са отчислявани за сметка на ищеца технологични разходи, като са отчислявани от топлинната енергия преди нейното разпределение между абонатите. Топломерът, монтиран в абонатната станция, на всеки две години е преминавал периодични проверки за съответствие, за което са изготвени и представени на вещото лице свидетелства за проверка за процесния период със заключение за съответствие на одобрения тип.

В процесното жилище е имало монтирани 3 бр. отоплителни тела, 3 бр. топлоразпределители с дистанционен отчет, щранг-лира за отопление в банята и 1 бр. водомер за топла вода. За процесния период са съставени документи за главен отчет, подписани от потребител. Съгласно заключението на вещото лице процесният имот има отопляем обем по проект 126 куб.м., на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация, съгласно Наредбата за топлоснабдяването. Изчисленото количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите в сградата. За процесния имот са изготвени три изравнителни сметки за претендирания отоплителен период от /фирма/. Съобразно заключението се установява, че за периода от м.05.2018 г. до м.04.2021 г. и по отношение на процесния имот, е доставена топлинна енергия в размер на 2798,14 лв.

Вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза е изяснило, че за процесния период към 24.02.2023 г. са постъпили плащания в размер на 24,67 лв., с което са погасени главници по месечни фактури за периода м.05.2018 г. до м.07.2018 г. От съдебно-счетоводната експертиза се установява още, че общият размер на непогасените задължения за топлинна енергия възлиза на 2836,62 лв., от които 2773,48 лв. за топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2021 г. и 63,14 лв. за услугата дялово разпределение за периода от м.01.2019 г. до м.04.2021 г., както и лихва за периода от 15.09.2019 г. до 02.02.2022 г. в общ размер на 485,68 лв., от които 474,23 лв. начислени върху вземането за топлинна енергия и 11,45 лв. начислени върху вземането за дялово разпределение. Лихвата за забава е изчислявана на основание чл. 86 ЗЗД и ПМС № 426/18.12.2014г. за определяне размера на законната лихва по просрочените парични задължения.

В окончателния, приет по делото и неоспорен от страните, доклад по чл.146 ГПК съдът е посочил релевантните по делото факти, от които ищецът извежда съдебнопредявените си права. Страните са изразили становище, съобразно което проекто-докладът е приет за окончателен.

По исковете с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ:

За основателността на исковете ищецът следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума. С оглед заявената установителна претенция за дължима мораторна лихва, следва да ангажира доказателства за съществуването на главното парично вземане, настъпилата изискуемост и изпадането на ответниците в забава за изпълнение.

Ответникът следва да ангажира доказателства за правоунищожаващи, правоизключващи или правопогасяващи възражения срещу съществуването на вземането, респективно срещу изискуемостта на вземането. В тежест на ответникът е да докаже погасяване на дълга на падежа.

През процесния период е приложим Законът за енергетиката, обнародван в Държавен вестник, от 9.12.2003 г., в сила от 05.03.2004 г. Според разпоредбата на чл. 149, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия в изрично уредените хипотези на разпоредбата, между производител и топлопреносното предприятие, производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия, доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда - етажна собственост.

Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, приети по предложение на топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. В чл. 150, ал. 2 ЗЕ е въведено задължение топлопреносните предприятия да публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Ответникът не излага възражения относно спазването на реда за публикуване на Общите условия на ищцовото дружество, поради което следва да се приеме, че Общите условия на /фирма/ са влезли в сила към ищцовия период. Чл. 150, ал. 3 ЗЕ предвижда, че в срок до 30 дни след влизането в сила на Общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения.

Съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в актуалната редакция, приложима за процесния период, определя субектите, имащи качеството на страна по облигационното правоотношение с топлопреносното предприятие. Според § 1 на чл. 42 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на етажна собственост, е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и от присъединяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – етажна собственост, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

В производството се установи, че В. К. Ж. е придобил собствеността върху процесния топлоснабден имот – апартамент № 70, находящ се в гр. С., /адрес/, поради което има и качеството потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от Закона за енергетиката и следователно се намира в облигационно отношение с доставчика на тази услуга в сграда в режим на етажна собственост. Ето защо, съдът приема, че между ищеца и ответника са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., предвид което е пасивно материално

легитимиран да отговаря по иска за заплащането на стойността на потребената топлинна енергия през процесния период.

В съответствие с чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в чл. 32 от Общите условия сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение, в случая /фирма/, като с оглед коректното отразяване на стойностите за конкретния период, което се установява и от приетите експертни заключения, в издаваните изравнителни сметки взаимоотношенията между страните са уреждани при спазване на приложимата нормативна уредба, поради което подлежи на заплащане от потребителя реално изразходваната от него енергия за целия отчетен период съобразно реалното му потребление, което в процесния случай съответства на начислената сградна инсталация.

От заключението на съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи и от писмените доказателства по делото се установява действителното доставяне на топлинна енергия от ищеца на ответника през процесния период, изготвени въз основа изравнителните сметки, съставени от фирмата за дялово разпределение, съобразно документи за показанията на общия топломер и документи, описани в заключенията, непротиворечащи на приетите по делото доказателства, поради което съдът приема същите за обективно изготвени.

За установяване на количеството доставена в имота на ответника топлинна енергия през исковия период и нейната стойност по делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи, които съдът кредитира като обективни и компетентно изготвени. Съгласно данните на СТЕ размерът на потребената топлинна енергия за процесния период за топлоснабдения имот е в размер общо на 2798,14 лв., която сума е по-висока от претендираната от ищеца сума (2773,48 лв.). Ето защо след като по делото е установено не само наличието на облигационно договорно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия през исковия период, но и действителното доставяне на такава, се налага изводът, че исковете срещу ответника за цената на доставяната топлинна енергия са доказани по основание, а размерът на предявеното главно вземане възлиза в размер на 2773,48 лв.

Ответникът своевременно е навел възражение за погасяването по давност на част от вземането на ищеца. Приложима в случая е кратката тригодишна давност. Съгласно задължителните разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги представляват „периодични плащания“ по смисъл на чл. чл.111, б. „в“ ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност. Съгласно разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми. Това трябва да стане в 45-дневен след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно това и на основание разпоредбата на чл. 70 ЗЗД следва, че срокът за заплащане на задължението е уговорен в полза на длъжника, което означава, че преди изтичането на срока задължението е платимо, но не е изискуемо. Поради ненастъпилата изискуемост, както е посочено в разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давност за вземания, които не са изискуеми не тече. В конкретния случай исковият период обхваща времето от м.05.2018 г. до м.04.2021 г. С оглед на горното и на основание чл. 116 б. „б“ ЗЗД с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение давността е прекъсната на 18.02.2022 г. Отделно от това, следва да се съобрази и разпоредбата на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в първоначалната ѝ редакция /ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./, съгласно която спират да текат от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти. Със ЗИД на ЗМДВИП /ДВ, бр. 34/9.04.2020 г./ нормата на чл.3, т.2 е изменена, като отпадат „и други срокове“, а в § 13 т.3Р на ЗИД на ЗМДВИП /изм. и доп., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г. в сила от 14.05.2020 г./ е предвидено, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно „други срокове“ в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в „Държавен вестник“. Ето защо, за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/ давност спрямо процесните вземания не е текла.

Предвид изложеното и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че вземането на ищеца за топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.09.2018 г. вкл. е погасено по давност. Следователно непогасеното по давност вземане за периода от м.10.2018 г. до м.04.2021 г. и съобразявайки заключенията на допуснатите по делото съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, съдът намира, че възлиза в размер на 2621,99 лв.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на главницата за топлинна енергия е основателен за сумата до 2621,99 лв., като за разликата до пълния предявен размер от 2773,48 лв. следва да бъде отхвърлен, като погасен по давност.

Според чл.36, ал.2 от общите условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение, а според чл. 22 от същите условия „дялово разпределение“ се заплаща на продавача – /фирма/, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение, за процесния период, съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за процесния период. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че дължимата стойност на услугата за дялово разпределение възлиза в размер на 63,14 лв. за периода от м.01.2019г. до м.04.2021г. Направеното възражение за изтекла погасителна давност е неоснователно, доколкото не са изтекли повече от три години от дата на падежа до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като съдът съобразява и периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/, през който давност спрямо процесните вземания не е текла.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на главницата за дялово разпределение е основателен за пълния предявен размер от 63,14 лв.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По исковете по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на лихвата за забава възлиза на претендираната сума.

С исквата молба ищецът претендира мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 416,93 лв. за периода от 15.09.2019 г. до 02.02.2022 г., както и мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 11,30 лв. за периода от 03.03.2019 г. до 02.02.2022 г.

С оглед предвиденото в разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, като съобразно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г. плащането на цената на доставяната топлинна енергия е дължимо в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД след изтичането на този срок потребителят на топлинна енергия изпада в забава и дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД върху неизпълнените задължения. Искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в случая е установен по основание предвид наличието на главен дълг и забава в плащането му. Доколкото главното задължение е възникнало като срочно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника.

Предвид извода на съда за изтекла погасителна давност по отношение на част от претендираната главница за топлинна енергия, претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се изчисли върху установената в производството главница за топлинна енергия (2621,99 лв.), с оглед акцесорния характер на вземането за лихва. Съдът като съобрази извършените от експерта по приетата съдебно-счетоводна експертиза изчисления и на основание чл.162 ГПК намира, че мораторната лихва върху главницата за доставена топлинна енергия възлиза в размер на 390,52 лв.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на мораторна лихва върху претендираната главница следва да бъде уважен до размера от 390,52 лв., като за разликата до пълния предявен размер от 416,93 лв. следва да бъде отхвърлен.

Предявеният иск за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение и на основание изчисленията по приетото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, съдът намира, че същият следва да бъде уважен за пълния предявен размер от 11,30 лв.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски за производството съразмерно на

уважената част от исковете в размер общо на 657,73 лв. за държавна такса, депозити за вещи лица и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя на 100 лв.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014, постановено по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът в исковото производство следва да се произнесе и по сторените в протеклото заповедно производство разноски. Видно от представените доказателства заявителят е сторил разноски в размер на 65,30 лв. за държавна такса и 50 лв. за възнаграждение за юрисконсулт, като съобразно уважената част от предявените искове и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъде присъдена сумата в общ размер на 109,02 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има и ответникът съразмерно на отхвърлената част от исковете. Видно от представения договор за правна защита и съдействие /л.47 по делото/ ответникът е сторил разноски за уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. Ето защо, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и съобразно отхвърлената част от исковете следва да му се присъдят разноски в размер на 16,35 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от 3ЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ и чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 от 3ЗД, че В. К. Ж., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ дължи на /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от А. А. - изпълнителен директор следните суми: **2621,99 лева** – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 18.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **390,52 лева** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 02.02.2022 г., сума в размер на **63,14 лева**, представляваща цена за извършено дялово разпределение за периода м.01.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 18.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сума в размер на **11,30 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 03.03.2019 г. до 02.02.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 04.03.2022 г. по ч.гр.д. № 8541/2022 г. на СРС, 154 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за топлинна енергия над сумата от 2621,99 лева до пълния предявен размер от 2773,48 лв., както и искът за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия над сумата от 390,52 лева до пълния предявен размер от 416,93 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. К. Ж., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ да заплати на /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от А. А. -изпълнителен директор, сумата в размер на 657,73 лв., представляваща сторени в настоящото производство разноски и сумата в размер на 109,02 лв., представляваща сторени разноски по ч.гр.д. № 8541/2022 г. на СРС, 154 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от А. А.-изпълнителен директор да заплати на В. К. Ж., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ сумата в размер на 16,35 лв., представляваща сторени в настоящото производство разноски.

Решението е постановено с участието на трето лице-помагач, конституирано на страната на ищеца – /фирма/.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

